

Een laatste sigaret

Luc Summers

Een laatste sigaret

Een homo erotisch boek met hete verhalen
over mooie jongens, van romantiek tot porno.
Door Luc Summers.

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gedeeld of verspreid zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur	Luc Summers
cover	Luc Summers
ISBN	9789465123356
© Luc Summers	

Roy.

Yair.

De jongen van
de supermarkt.

Duizend sterren
boven het strand.

De tuinman van
mijn kameraad.

Voorwoord.

Een laatste sigaret is mijn derde boek waarin ik min of meer mijn eigen hectische leven vertel met de nodige fantasie, rondom echte gebeurtenissen. Een leven met een veelvoud aan plezier,

maar ook verdriet.

Door Roy ben ik gaan schrijven, ieder verhaal is ontsproten uit zijn bestaan.

Ik dacht ooit dat ik niet zonder hem zou kunnen leven, maar uiteindelijk is

Roy nog elke dag bij mij.

Bijna alle verhalen tot nu toe zijn uit fantasie voortgekomen, en in sommigen speel ik zelf de hoofdrol.

Een leven vol passie, verdriet, erotiek, en de hunkering naar jongens.

Een laatste sigaret vertelt een verhaal van mijn verandering, mijn strijd uit de waanzin van de orthodoxe kerk te stappen, mijn voorzichtige eerste kussen met een jongen, mijn eerste seks, en mijn ontmaagding met een ongekennde passie.

Roy.

Mijn eerste relatie was toen ik al een paar maanden in Israel was.

Ik wilde weg uit de ouderlijke omgeving, weg uit een systeem wat het mijne niet kon zijn, ik wilde andere dingen zien en meemaken, dan die kleine bekrompen wereld waarin ik opgroeide.

Mijn vaders nukken hadden me zover van hem verwijderd dat we elkaar geen woord meer zeiden, en hoewel ik zielsveel van mijn moeder hou, voelde ik steeds meer de drang om weg te gaan, een nieuwe uitdaging.

Ik had al heel vaak van een kibboets gehoord, en ik zocht in kranten en tijdschriften naar meer informatie.

Op een dag besluit ik naar de stad te gaan en stapte een reisbureau binnen om daar meer informatie te vragen.

Ik werd doorverwezen naar een bureau in Amsterdam waar ze deze reizen organiseerde, en toen ik hen belde zeiden ze dat ik hartelijk welkom was in iedere kibboets in Israel, en kon kiezen; of zij regelde de reis en dan ging ik regelrecht vanaf hier naar de kibboets die we in Amsterdam uit zouden kiezen, of ik zou op eigen houtje naar Israel gaan, wat ze me aanbevelen, want dat was veel leuker, en dan kon ik me melden bij het bureau in Tel-Aviv en vandaar naar een kibboets gaan.

Thuis keek ik mijn financiën na en na drie keer geteld te hebben besloot ik met die negen honderd gulden die ik had de reis te wagen.

Ik ben nog geen twintig jaar, mijn neef brengt me naar het treinstation in Utrecht waar ik de nachttrein neem naar München, en vandaar dwars door Joegoslavië naar Griekenland.

Ik slaap in de trein in een bed boven, tussen mij en mijn medepassagier hangt een net zodat we niet uit het bed vallen, en overdag zitten we of in de coupé, of wandelen we door de gangen van het treinstel op en neer, en kijken naar het landschap wat voorbij zoeft.

Op stations wordt door mensen eten aangeboden en we gooien dollars en Marken door de raampjes naar buiten, in de hoop dat ze brood en kaas terug gooien.

Op een avond als ik in de gangpaden langs de coupés van een ander treinstel loop, ontmoet ik Nicolai, een mooie Griekse jongen die me trakteert op een flesje bier.

Mijn Engels wordt al meteen op de proef gesteld maar ik voel me goed, ik zit nu al drie dagen in

de trein en ben op weg naar een nieuw avontuur, en samen met handgebaren hebben we veel plezier.

We roken door de raampjes en drinken veel te veel bier, en Nicolai sleept me mee naar zijn coupé, een treinstel na die van mij.

Hij begint me te betasten en eigenlijk vind ik het wel spannend, we kussen wat onwennig, en ik krijg kippenvel bij het idee dat ik een jongen staat te kussen.

Op school was ik verliefd op Wilco, een jongen uit mijn klas.

Wilco was alles wat ik niet had, en ik voelde me veilig bij hem.
Het was gewoon een leuke jongen, en ik voelde me aangetrokken tot hem en werd zijn vriendje.
Ik wist niets van homoseksualiteit, ik had er nog nooit van gehoord.
Ik kwam uit een traditioneel streng gelovig gezin, we hadden geen tv en radio, en de krant was alleen voor vader waar hij de beurskoersen uit las.
Er stonden in ieder geval geen onderwerpen in over dat soort onzin, het was een krant voor mensen die in god geloofden.
In het dorp stonden drie kerken, en er woonden mensen die “anders” waren, verder kwam onze opvoeding niet in dat opzicht.
Toen ik eens bij Wilco was liet hij me een blad zien waar mannen in stonden afgebeeld in onderbroeken, en hij vroeg me wat ik er van vond.
Hoezo, vroeg ik Wilco, en bekeek de plaatjes aandachtig.
Wilco vond ze wel mooi zei hij, en ik moest toegeven dat ik ze ook leuker vond dan die boekjes die er op mijn vorige school rondgingen waar blote vrouwen in stonden die geneukt werden.
Ik vond het vies dat men sowieso al boekjes maakt van een daad die je niet hoort te weten.
Steeds vaker als we op Wilco's kamer waren bekeken we de mannen, en op een dag hebben we geprobeerd te zoenen, Wilco en ik.
Ik vond dat wel lekker, een beetje onwennig maar Wilco was zo lief dat ik alles voor hem over had, dus ook zoenen.
We waren amper zestien, en we waren opzoek naar onze persoonlijkheid.
Wilco woonde in de grote stad, en toen ik mijn diploma had was Wilco ver weg.
Ik kreeg geen buskaartjes meer, de school zat erop, en ik moest vaak aan Wilco denken.
Ik besepte me dat ik anders was, ik vond blote meisjes vies maar blote jongens mooi.
Ik kreeg kriebels als ik Wilco in zijn voetbalbroekje zag, en ik begon me langzaam te realiseren dat ik op de lagere school al een heel knap vriendje had die Jacco heette, en die kwam vaak bij mijn ouders thuis spelen.
Nu ik Nicolai sta te zoenen denk ik terug aan Wilco, wat ik allemaal gemist heb.
Ik wilde nog zo vaak dat ik hem kon zoenen, maar hij was ver weg, te ver om ooit terug te vinden.
Ik geef me over aan de hartstocht van Nicolai, ik voel zijn handen over mijn lichaam gaan en voel dat hij mijn broek opentrekt.
Ik ben niet stijf, ik weet niet wat ik voelen moet, en ik wacht zenuwachtig op wat er komen gaat.
Er komt iemand aan de deur rommelen en Nicolai vloekt zachtjes, trekt mijn broek omhoog en trekt me op de bank naast hem, zittend met een boek.
De volgende dag vraagt Nicolai of ik met hem mee wil gaan naar huis, hij woont in Thessaloniki en ik ben welkom bij zijn familie.
Van daar is het nog een halve dag reizen naar Athene, en waarom zou ik niet een paar dagen in een andere stad komen kijken, geeft hij als aanvullend

commentaar.

Ik neem het aanbod aan en 's avonds stappen we uit in zijn stad.

We bedrijven de liefde die avond in zijn eigen bed, in huis bij zijn ouders.

Ik heb er rare gedachten bij dat er een leven bestaat anders dan wat ik geleerd heb, hoe zouden mijn ouders reageren als ze wisten dat ik "het" doe met Nicolai.

Waarschijnlijk zouden ze me terecht wijzen net als al die anderen die daarover praten; wat je tussen de lakens doet, zeg je niet.

Ik had nooit gehoord dat dit bestond, ik had wel eens jongens in de bus "homo" horen roepen naar elkaar als scheldwoord, maar ik wist niet beter dan dat een homo een vrouwelijke kerel was die gilde en met handtasjes liep.

Nicolai is geen homo, en ik ben ook geen homo, we zijn gewoon twee vrienden.

Ik ben niet verliefd op Nicolai, we hebben gewoon seks en bekijken zijn stad, hebben weer seks, eten, hebben weer seks, en gaan slapen.

Na drie dagen gaat Nicolai met me mee naar het station, we nemen afscheid en weten dat we elkaar nooit meer zullen zien.

Ik kus hem, hij kust mij, de treindeur sluit zich tussen ons.

In Athene neem ik een goedkoop hotelletje, en de volgende dag ga ik de stad bekijken.

Ik zie heel veel Nicolai's en sommigen lijken me zo leuk dat ik ze achterna loop, maar ze lopen een tuin in en zijn dan plotseling weg.

Ik weet nog niets van cruisen, mijn onschuldige wereld is niets meer dan "over seks praat je niet" en wat ik doe moet wel gewoon zijn want je ziet het ook niet.

Nicolai en ik waren ongeveer even oud, en als zijn ouders het normaal vonden dat hij met een andere jongen iets deed, waarom zouden mijn ouders dat dan wel vreemd moeten vinden.

Een paar dagen later ontmoet ik Greg, een jongen uit Australië, een paar jaar ouder dan mij en ik bied hem de helft van mijn bed aan om kosten te besparen.

De hoteleigenaar vraagt niets, hij accepteert mijn aanbod, en we vragen of we iets voor hem kunnen doen om nog meer kosten te besparen.

Hij zegt ons erover te zullen denken, en de volgende dag als we de trappen aflopen om een ontbijt te gaan nuttigen aan de andere kant van het pleintje vraagt hij ons of we zijn deuren en ramen willen schilderen, we mogen dan gratis slapen.

Zo zijn we een paar weken elke ochtend aan het schilderen, en na een douche gaan we de stad in of naar de zee.

Greg is geen homo, we delen ons bed puur uit financieel oogpunt.

Na twee maanden vertrekken we in een nacht samen op een vissersboot naar een eilandje ver weg van Athene, en na omzwervingen via veel andere kleine eilandjes komen we op Rhodes waar we na een paar dagen op een grote boot aanmonsteren naar Cyprus.

In Cyprus nemen Greg en ik afscheid, hij wil gelijk naar Tel-Aviv, ik heb een boodschap te doen in Haifa.

Ik moet van mijn moeder de groeten doen aan een meneer en mevrouw in een groot huis, en zij nodigen me uit te blijven eten en slapen.

Ze vragen me veel over mijn ouders, en ik krijg veel verhalen te horen over hoe ze elkaar kennen.

De oorlog liet diepe wonden na, maar ook prachtige verhalen, en ik geniet van de vrolijke geschiedenis van mijn ouders en deze mensen.

Na twee dagen brengt meneer me naar een bushalte en stap ik met een stevige omhelzing in een grote bus met luie stoelen en airconditioning, opweg naar Tel-Aviv.

Het adres van dat Amsterdamse bureau jeukte in mijn zak, en eenmaal in de grote stad aan zee, zoek ik de juiste straat en sta een paar uur later bezweet en gelukkig tussen Nederlandse mensen en heel veel andere jongeren met grote rugzakken, die allemaal op hun beurt wachten.

Na uren van wachten hangt iemand een briefje op de deur dat ze over een half uur sluiten, en ik bekijk de rij mensen voor me en besluit dan maar de volgende dag terug te komen.

Met mijn rugzak tegen me aangedrukt slaap ik die avond op het strand, onder een stralende hemel vol sterren en giechelende mensen om me heen.

De volgende dag na mijn eerste duik in zee sinds ik in Israel ben, loop ik weer naar het bureau en ben al snel aan de beurt.

Er wordt me gevraagd wat ik graag doe en waar ik goed in ben.

Ik zeg dat ik graag buiten werk, en de juffrouw wijst met haar vinger vol ringen naar enkele cirkels op een kaart en ik kies er een uit.

Aan het einde van de dag stap ik uit in een kibboets waar mijn leven totaal zal veranderen.

Er zijn ongeveer twintig vrijwilligers die in barakken wonen, en ik krijg een bed in een barak die ik met een jongen uit Zuid-Afrika moet delen.

Ik krijg werk in het restaurant en moet me de volgende dag om half zes melden bij de keuken.

Om twee uur de volgende dag ben ik klaar, en ik ga terug naar onze barak waar enkele Nederlandse boeken liggen, lees een paar bladzijden, en wandel onrustig heen en weer tussen de barakken waar niemand thuis is.

Na een paar dagen ontmoet ik een man op een trekker met een kar er achter, en ik ga kijken wat hij aan het doen is.

Hij knikt vriendelijk naar me, en al snel pak ik een schep van de kar en help hem met het graven van een sleuf voor een waterleiding.

Elke dag als ik het restaurant uitkom ga ik op zoek naar de trekker van Youri om hem te helpen, zo ben ik in de buitenlucht en ik verveel me niet.

Mijn ouders hebben me nooit geleerd niets te doen, ze zagen graag dat je bezig was.

We werden op pad gestuurd om boodschappen te doen voor zieke mensen, we moesten sneeuwruimen voor de bejaardenhuisjes, en we hielpen thuis in de tuin.

Ik kan dus niet om twee uur klaar zijn met werk en dan niets meer doen, m'n handen jeuken.

Een paar dagen later komt een jongetje van een jaar of zes op een fietsje

naar onze barak toe, gooit zijn fietsje van zich af en rent onze kamer binnen waar mijn kamergenoot en ik zitten te roken op het bed.

'Papa en mama vragen of je bij ons komt eten' vraagt de jongen hijgend van het harde fietsen.

Ik begrijp niet ieder woord maar door zijn handgebaren weet ik wat hij zegt, en ik neem het aanbod direct aan.

Ik verveel me dood in dit oord, ik ken behalve de merendeels artistieke jongeren in de andere barakken, niemand waar ik mee kan praten.

Ik trek een shirt aan en loop op blote voeten achter de jongen aan naar hun huisje aan de andere kant van het omheinde dorp, en al bij binnenkomst ruik ik de heerlijke geuren die uit de kleine keuken komen.

Als ik binnenkom stelt Youri me voor aan zijn vrouw, Ik herken haar onmiddellijk omdat zij in de keuken werkt.

Vina spreekt vloeiend Engels en ze vertaald de woordjes voor Roni en zijn broertje en zusje.

Na die avond komt Roni elke dag bij mij langs, we spelen voetbal of basketbal, we gaan wandelen of fietsen, en ik eet bijna elke dag bij hun.

Op een dag besluit ik het basketbalveld op te knappen, en we krijgen veel hulp van andere mensen uit het dorp.

Na de winter wordt ik overgeplaatst van de keuken naar het zwembad en moet ik de pomp aanzetten en erbij blijven tot al het water er uit is.

Met andere jongens en meisjes uit de barakken organiseren we feesten waar we andere jongeren uit het dorp bij uitnodigen, en we krijgen soms een lift aangeboden naar Tel-Aviv waar we echte sigaretten en Brandy kopen.

Ik mis het water, ik ben opgegroeid aan de rivier, heb altijd een bootje gehad en begin steeds meer te hunkeren naar water.

Vaak als we in Tel-Aviv aankomen, gaan we uit elkaar en spreken we af waar we elkaar later weer ontmoeten.

Na een paar keer ontdek ik dat er ook een bus naar de stad gaat, maar dan moet ik eerst met de schoolbus mee naar een kleiner busstation een paar kilometer van het dorpje.

Roni vindt het geweldig als ik naast hem in de schoolbus zit, en al snel vraagt hij of ik hem mee wil nemen naar de stad om samen een film te gaan zien.

Ik ben apetrots op het jochie en behandel hem als mijn kleine broertje, hij kruipt tegen me aan en maakt tekeningen voor me die hij op de muren in mijn barak komt plakken.

Het zwembad is ondertussen gevuld, elke ochtend om vijf uur begint mijn werkdag met het inwerking stellen van de filterpompen en het schoonspuiten van de terrassen.

Om zes uur komen de eerste bezoekers, jongens die baantjes komen trekken voordat de volgende groep komt, en er geen plaats meer is voor hun snelle borstcrawlslagen.

Op een dag als ik tijdens het besproeien van de plantenbakken de jongens bekijk die fanatiek aan het zwemmen zijn, leunt er een jongen met zijn armen op de rand van het zwembad op nog geen twee meter afstand van waar ik sta te dromen van de mooie jongenslijven.

'Hoe heet je' vraagt hij.

'Luc' antwoord ik hem terwijl ik de slang naar een andere bloembak trek. Hij zwemt mee naar de plaats waar ik nu met de slang sta te sproeien, 'Ik heet Ovni' zegt hij weer hangend aan de rand.

'Ben je hier elke ochtend' vraagt hij.

Ik antwoord hem dat het mijn werk is dat het zwembad schoon is, hij zegt ok, en verdwijnt onder water en is weg.

De volgende groep die komt zijn de ouderen die komen zwemmen voor gymnastiek, en zodra de eerste door de poort naar binnen komen hijsen de jongens zich uit het bad en vertrekken naar hun kamers.

Ik kijk ze na, mooie gespierde jongens in strakke donkerblauwe zwembroekjes met wiegende billen.

Ovni ligt naar me te lachen als ik de jongens nakijk en ik loop naar hem toe.

'Wie zijn jullie' vraag ik hem.

Sinds we het zwembad geopend hebben zijn ze er elke dag, soms niet allemaal, soms anderen, maar elke ochtend behalve op sabbat zijn de jongens er.

'Militairen' lacht Ovni, 'we zijn in opleiding, en we trainen elke ochtend hier.'

'Vandaar. En wonen jullie dan ook hier?'

'De meesten wel, maar sommigen komen met vrienden mee en overnachten hier of blijven hier voor verlof, ligt eraan waar je gelegerd bent.'

'En jij' vraag ik Ovni.

'Ik woon hier, mijn ouders wonen schuin achter Youri en Vina, maar ik heb mijn barak daar' en hij wijst naar de huisjes die een eindje verderop staan.

'Ik zie je steeds langs lopen als je naar Youri gaat' zegt hij glimlachend, 'kom je een keer in mijn huisje kijken?'

Ik zeg dat ik dat doe en ga de pompen controleren die luid brullend achter de deuren de duizenden liters water rondpompen door de filters.

Als ik even later weer naar buiten kom zie ik Ovni in de zon liggen slapen, zijn buik gaat langzaam heen en weer, zijn gespierde borstkast ligt in het zonlicht naar me te lonken.

Ik ga wat dichterbij en sta zogenaamd de planten te schikken als ik naar hem kijk, hij heeft zijn borstharen kort geschoren, zijn armen zijn gespierd, en in zijn donkerblauwe zwembroekje zit een aangename bobbel.

Hij draait zijn hoofd 'kijk je naar me?'

'ehh, ik' ik loop weg naar een andere bak, ik schaam me een beetje.

's Avonds eet ik bij Youri en Vina, en kijken we voetbal.

Ik teken een stadion op een vel papier en teken poppetjes op de banken, en om elf uur zeg ik dat ik naar bed ga.

Ik weet nu waar Ovni woont, en er brand nog licht als ik er langs loop.

Wat moet ik doen om elf uur in de avond bij een jongen die ik amper ken?

Ik kreeg het een beetje benauwd toen hij me betrapte dat ik hem stond te bekijken, maar aan de andere kant vraag ik me af wie hij is.

Waarom is hij de enige van de hele groep die met me praat, waarom blijft hij op de rand van het zwembad liggen als iedereen naar huis gaat.

Hij heeft me toch zelf uitgenodigd, dat doet hij toch niet voor niets?

Ik loop langzaam en twijfelend naar zijn deur toe, ik hoor muziek door het open venster.

Een paar tellen na mijn kloppen gaat de deur open 'oh hoi' zegt Ovni lachend. Hij spreekt vloeiend Engels, en nodigt me uit op het bed te komen zitten.

Aangezien het bed en de tafel de enige meubelstukken zijn in de kamers die door de kibboets zijn ingericht, blijft er weinig keus over en ik laat me op het veel te zachte doorhangende matras zakken waar vele andere jongens en meiden door de jaren heen hun nachtrust hebben doorgebracht, of andere opwindende avontuurtjes hebben beleefd.

'Wil je een biertje' vraagt Ovni.

Ik knik verlegen dat ik dat wel wil, en hij duwt me een koud flesje bier in de handen en gaat naast me zitten met de benen opgetrokken.

De soldaten zijn de enige die het dorp makkelijk kunnen verlaten omdat ze over eigen gezamenlijk vervoer beschikken, en ze hebben een salaris waardoor ze zich dingen kunnen veroorloven zoals een fles drank, een pak bier, of sigaretten.

Ik kijk voor me naar de foto's van popsterren en filmhelden, allemaal mooie mannen, en ik kijk schuin naar Ovni die naast me zit te drinken.

Het is al weer zo lang geleden dat ik met Nicolai gevreeën heb, mijn hart maakt een sprongetje als ik denk aan seks met Ovni.

'Heb je een vriendin?' vraagt hij.

Ik schud mijn hoofd 'nee joh' zeg ik verbouwereerd alsof hij een rare vraag stelt.

Met de seks met Nicolai heb ik wel een beetje ervaring opgedaan, al heb ik nog nooit geneukt.

Ovni zit in een grote groene legeronderbroek naast me, zijn shirt is mouwloos en ik zie zijn okselhaar.

Hij legt een hand achter me en ondanks dat hij me niet aanraakt voel ik dat hij dicht bij mijn billen is, in spanning wacht ik af.

We zeggen niet veel, ik zit een beetje verlegen voor me uit te staren, af en toe een slok bier nemend.

Dan voel ik zijn hand tegen mijn rug, een rilling gaat door me heen.

Ik kijk vluchtig opzij en zie Ovni naar me glimlachen.

'Er zijn hier niet zoveel leuke jongens' zegt hij.

Ik weet niet wat ik zeggen moet.

Ik zou het liefst willen zeggen dat ik er genoeg ken, maar hoe krijg je ze tussen de lakens.

Hoe vaak heb ik mezelf afgetrokken onder de douche in mijn barak als ik weer zo'n mooie gespierde gast in zwembroekje bij het zwembad had zien lopen.

'Ik vind jou wel leuk' zegt hij en ik voel zijn hand naar boven kruipen.

Ik moet toegeven dat Ovni ook erg leuk is, maar ik zit als een betonblok op zijn bed en weet niet wat ik moet doen.

Het liefst zou ik me op hem storten, hem zijn belachelijk ouderwetse onderbroek van zijn lijf trekken, hem van zijn shirt ontdoen en mijn stijve pik in zijn mond duwen.

Ik zou hem net als ik bij Nicolai deed, in zijn tepeltjes knijpen, dat heeft Nicolai me geleerd, dat is lekker.

Ik zou hem vragen... Ik draai me naar hem toe en duw hem achterover op het matras.

We zakken in de diepe kuil in het midden, ik duw mijn lippen op zijn mond en duw mijn tong naar binnen.

Hij beantwoordt me gulzig, zet zijn bier op een schapje boven het bed en trekt me bovenop zich.

Hij duwt me iets van zich af, trekt mijn shirt over mijn hoofd en trekt me weer naar zich toe.

Hij kust me op mijn mond, mijn borst, om beurten op mijn tepeltjes, en friemelt aan mijn riem.

Altijd als ik naar Youri en Vina ga trek ik zondagse kleren aan, de enige broek waar een riem doorheen kan die ik in mijn rugzak heb meegesleurd door heel Europa.

Ik ga iets overeind zitten en laat Ovni mijn broek uitrekken, en dan mijn onderbroek.

Hij staat op, trekt de ramen dicht en knipoogt naar me 'geen geluidsoverlast' zegt hij lachend.

Hij trekt snel zijn shirt uit en stapt uit zijn onderbroek.

Ik zie een enorme pik rechtvooruit op me af komen, en ik hunker ernaar hem te kunnen afzuigen.

Hij gaat voor me staan terwijl ik op de rand van het bed zit, en duwt zijn pik tussen mijn lippen.

Ik zuig aan hem en trek aan mijn eigen pik, en het duurt niet lang of Ovni spuit zijn pik leeg over mijn borst terwijl ik zijn bed besproei.

We roken een sigaret en drinken onze flesjes leeg voordat ik hem een kus geef en naar mijn barak terug ga.

Seks met Ovni was geen voldoening, er mankeerde wat aan.

Nadat we waren klaargekomen was alles afgekoeld en koud, er was geen liefde.

Het was als jezelf aftrekken onder de douche omdat je je kwakkie kwijt moest, meer niet.

Ik ben weer met de schoolbus naar het busstation gegaan en vandaar met de grote bus naar Tel-Aviv.

Ik ben bezeten van de Carmel markt, en koop een sandwich Falafel bij een vriendelijke man.

Ik loop al etend naar het strand en loop naar het noorden waar de jachthaven is, een favoriete plek waar ik elke keer als ik hier ben even ga kijken naar de boten.

Het zeewater is kraakhelder, je ziet de schroeven van de motorjachten, de lange kiel van het zeiljacht, kleine visjes zwemmen rond onder de boten in de schaduw.

Ik gooi het papieren zakje waar het broodje in verpakt zat in een vuilnisbak, trek mijn sandalen uit, en loop het strand op.